

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 11772-04-20 מדינת ישראל נ' טלה

לפני כבוד השופטת זהר דולב להמן

המאשימה **מדינת ישראל**
ע"י ב"כ עו"ד זוהר נאור ומר יגאל קלנטרוב

נגד

הנאשם **אבנאו טלה**
ע"י ב"כ עו"ד ורד אברהם

הכרעת דין

אני מודיעה על זיכוי הנאשם בהתאם לסעיף 182 ל-חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב],
התשמ"ב-1982

כתב האישום והשתלשלות ההליך

1. ב-16.4.20 הוגש נגד הנאשם כתב האישום המקורי, המייחס לו **החזקת סכין שלא כדין**, בהתאם לסעיף 186(א) ל-חוק העונשין, התשלי"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**). ב-7.2.22 תוקן כתב האישום בהוספת עד (להלן: **כתב האישום**). על פי המתואר בכתב האישום, ב-10.1.20, סמוך ל-11:14, בכיכר הסמוכה לקניון ביג בעיר אופקים, שהה הנאשם מחוץ לתחום ביתו או חצרו, כשבידו סכין, ולא הוכיח שהחזיקה למטרה כשרה.

2. ההליכים בתיק נדחו מטעמים שונים, לרבות בשל בקשת ההגנה לקבל חוות דעת פסיכיאטרית בעניינו של הנאשם וסירובו לעבור בדיקה, שינויים בתכניות העבודה והחלפת 3 מותבים ומצב החירום. פרשת התביעה החלה להשמע ביום 18.6.24 והסתיימה ביום 2.7.24, מועד בו נשמעה גם פרשת ההגנה. לבקשת ב"כ הצדדים נקבע כי יוגשו סיכומים בכתב (סיכומי המאשימה הוגשו ב-3.9.24 וסיכומי ההגנה ב-7.10.24). מועד מתן הכרעת הדין, שנקבע ליום 5.11.24, נדחה בשל עומס עבודה ליום 2.12.24. דיוני ההוכחות נשמעו בהקלטה וההפניות בהכרעת הדין הן לעמודי הפרוטוקולים המתומללים, אלא אם נרשם אחרת. קיימת חפיפה במספור עמודי הפרוטוקולים המתומללים ומשכך ההפניה לפרוטוקול מיום 2.7.24 תהיה בציון התאריך.

העובדות המוסכמות ויריעת המחלוקת

3. כפי שטען בצדק ב"כ המאשימה, אין חולק שהנאשם החזיק בסכין אשר תועדה ב-2/ת. ממזכר ת/2 שערכה ע"ת/1 בכ"א, רס"ם שירן בן אהרון (להלן: **רס"ם בן אהרון**), עלה כי מדובר בסכין מתקבעת, שאורך להבה כ-18 ס"מ, אורך הידית כ-13 ס"מ, סך הכל אורך הסכין כ-31 ס"מ, כמתועד בתמונות ת/2. אין מחלוקת כי הנאשם מצא את הסכין קודם לכן בשיחים וכי הנאשם החזיק בסכין, כהגדרתה בסעיף 184 ל-חוק העונשין, מחוץ לתחום ביתו או חצרו. גדר המחלוקת היא בשאלת מטרת החזקת הסכין, כשלטענת ההגנה הנאשם ביקש להביא את הסכין שמצא לביתו, ומשכך החזיקה למטרה כשרה ואילו לעמדת המאשימה, ההגנה לא עמדה ברף מאזן

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 11772-04-20 מדינת ישראל נ' טלה

ההסתברויות הנדרש להראות כי מטרת החזקת הסכין היתה כשרה.

4. במהלך פרשת התביעה עלה כי הנאשם לא הוזהר שעומדות לו זכות השתיקה וזכות ההיוועצות טרם השיב לשאלות ע"ת/1 (ע"ת/2 בכ"א) רס"ם נבו אנקרי (להלן: **רס"ם אנקרי**). ב"כ הנאשם ציינה כי הסרטון **ת/1** לא היה רשום ברשימת חומרי החקירה ומשכך לא ידעה על קיומו עד יומיים לפני תחילת פרשת התביעה (עמוד 22, שורות 4-30; עמוד 23, שורות 1-5). לכן ב"כ הנאשם ביקשה רק במהלך הדיון ב-18.6.24 להוסיף על המענה המפורט שנמסר בפני כב' הש' דורון עוד ב-7.2.22 גם טענות אלו ובסיכומיה ביקשה ההגנה לפסול דברי הנאשם לרס"ם אנקרי בהתאם ל-ע"פ 5121/98 יששכרוב נ' התובע הצבאי, פ"ד סא(1) 461 (2006) (להלן: **הלכת יששכרוב**). לבסוף טענה ההגנה בסיכומיה, כי ככל שלא תתקבל הטענה שהנאשם החזיק את הסכין למטרה כשרה, אזי לחילופין קמה לנאשם הגנת **"זוטי דברים"**, בהתאם לסעיף 34 ל-**חוק העונשין**, שכן נוכח נסיבות ביצוע העבירה, תוצאותיה והאינטרס הציבורי, מדובר במעשה קל ערך הפוטר את הנאשם מאחריות פלילית.

נסיבות הגעת השוטרים למקום וקיומו של יסוד סביר לחשד

5. מהראיות עלה כי אין מחלוקת על כך שרס"ם אנקרי והמתנדב אבו נאסר, שהיה שותפו ביום 10.1.20 (להלן: **אבו נאסר**) הגיעו סמוך לחנות סופר-מרקט **"מחסני השוק"** באופקים (להלן: **החנות**), למעין שביל שנמצא ב-**"שטח מת"** (להלן: **המקום**). אין מחלוקת כי רס"ם אנקרי ואבו נאסר הגיעו למקום בעקבות שיחות טלפון למוקד 100, בהן דווח על אדם חשוד המחזיק סכין במקום [ראו **ת/4** (תע"צ מיום 13.2.20, שערך ע"ת/5 בכ"א, רס"ם שלמה אדמוב) – לבקשת רס"ם בן אהרון אותרו 5 שיחות למוקד 100 ומהמוקד למספר 058-7369944 ב-10.1.20, שעה 14:09 לערך, שנשלחו לרס"ם בן אהרון ונצרכו על דיסק **ת/34**]. אין מחלוקת כי שיחות אלו הקימו יסוד סביר לחשד שהנאשם החזיק בסכין, שכן דווח בהן על אדם כהה עור, לבוש במעיל וכובע גרב שחור, שהחזיק שקית ירוקה וכן החזיק סכין קצבים בידו ונופף בה בשביל הצמוד לפארק, ליד כיכר, שליד **"מחסני השוק"** באופקים. להשלמת התמונה אציין כי תמלילי השיחות **ת/4** תומללו על ידי רס"ם בן אהרון. מהאזנה ל-**ת/4** עולה כי שיחה 2 ב-**ת/4** היא למעשה חלק מסוף שיחה 1, שהתנהלה בין המוקדנית אשר קיבלה את הדיווח מהמודיע לבין מוקדנית אליה הועבר הדיווח. המוקדנית הראשונה העבירה השיחה אל המוקדנית השניה, שהעבירה הדיווח לרס"ם אנקרי. שיחה 5 זו השיחה בה המוקדנית השניה חיברה בין המודיע לרס"ם אנקרי ובה המודיע דיווח לרס"ם אנקרי על מראהו של החשוד ומיקומו. **למעשה מדובר במודיע 1 ובשיחה 1 מתגלגלת, שחולקה ל-5 חלקים.**

אין לקבל טענת ההגנה, כי מהראיות עלה שהיה רק מודיע אחד. במהלך החלק ה-5 נשמע ברקע כי נמסר שיש מודיע נוסף. בחקירתו הנגדית, רס"ם אנקרי לא זכר כמה מודיעים היו, אך ציין שצוין כי היו 2 (עמוד 15, שורות 25-26). קיומה של מודיעה נוספת מחזק את היסוד הסביר לחשד מחד, אך מנגד היה בכוחה לחזק גרסת הנאשם, לגבי הכנסת הסכין לשקית לצורך לקיחתה לביתו, כפי שיבואר בהמשך.

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 11772-04-20 מדינת ישראל נ' טלה

קבילות דברי המודיע

6. ממזכר ת/3, שערכה רס"ם בן אהרון ב-13.1.20, שעה 16:02 עלה כי המודיע, שמעון בן שימול, זומן למסור עדות, אך סירב מחשש שיפגע, הגם שלדבריו לא מכיר את מי שעליו דיווח כי החזיק בסכין. במצב דברים זה, מקובלת עלי טענת ההגנה, כי תוכן השיחות שב-ת/ב4 לא קביל להוכחת אמינות דברי המודיע, שכן מדובר בעדות שמועה – זאת להבדיל מקבילות עצם אמירת הדברים, כאמרות המקימות יסוד סביר לחשד לכך שהנאשם החזיק ביום 10.1.20, סמוך לשעה 14:09, במקום, בסכין. חשד זה הצדיק את החיפוש שנערך על הנאשם במקום. למעשה, אין מחלוקת על כך שהחיפוש שנערך על הנאשם היה חיפוש חוקי.

קבילות דברי הנאשם לרס"ם אנקרי

7. אקדים את המאוחר ואציין כי נוכח התוצאה אליה הגעתי, לא ראיתי מקום לדון בטענות ההגנה לגבי קבילות דברי הנאשם לרס"ם אנקרי במפגש ביניהם, כפי שאלו תועדו ב-ת/1 (דיסק סרטון מצלמות גוף של רס"ם אנקרי). בסופו של יום, דווקא דבריו הספונטניים של הנאשם לרס"ם אנקרי מבלי שהזהר מראש – חיזקו את המסקנה בדבר חפותו, כפי שיפורט להלן. די שאציין בהקשר זה כי בחלוף כמעט שני עשורים מפרסום הלכת יששכרוב (ב-04.05.06) בשלה העת שכל השוטרים יעמידו את כל החשודים על זכות השתיקה וזכות ההיוועצות טרם מסירת אמרה כלשהי, בעל פה או בכתב, בכל מקום – בחוץ, בניידת, בכל מקום בתחנות המשטרה – חצר, מסדרון או חדרי החקירות. לצד זאת, יש לזכור כי במסגרת הלכת יששכרוב אומצה "תורת הפסילה הפסיקתית" ונדחתה "תורת פירות העץ המורעל". תורת הפסילה הפסיקתית נועדה למנוע פגיעה מהותית בזכות החוקתית להליך הוגן. מדובר בתורה יחסית וגמישה ולפיה, רשאי בית המשפט – אך לא חייב – לפסול ראיות שהושגו שלא כדין, תוך ביצוע איזון בין מספר ערכים, על פי אמות המידה שהותוו. נוסחת האיזון שנקבעה ב-הלכת יששכרוב קובעת, כי יש לאזן "בין זכויות הנאשם והגינות ההליך הפלילי לבין הערכים הנוגדים ובהם – ערך גילוי האמת, הלחימה בפשע וההגנה על שלום הציבור ועל זכויותיהם של נפגעי העבירה..." (סעיפים 47, 54, 60–68, עמודים 537, 546, 554–562). אמות המידה להפעלת שיקול הדעת השיפוטי במסגרת תורת הפסילה הפסיקתית כוללות 3 קבוצות עיקריות של שיקולים (סעיפים 69–74, עמודים 562–567), תוך שנקבע כי לא מדובר ברשימה סגורה וממצה של שיקולים, ואלו כוללים בחינת אופייה וחומרנה של אי-החוקיות שהייתה כרוכה בהשגת הראיה; מידת ההשפעה של אמצעי החקירה הפסול על הראיה שהושגה; הנזק מול התועלת החברתיים הכרוכים בפסילת הראיה. להשלמת התמונה אציין, כי בתיקון תשפ"ב-2022 קבע המחוקק תנאים אלו בסעיף 56 ל-פקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: פקודת הראיות), שכותרתו "סמכות לפסילת ראיה שהושגה שלא כדין" ובכך למעשה אימץ המחוקק את תורת הפסילה הפסיקתית שנקבעה ב-הלכת יששכרוב. ניתוח הראיות כמפורט להלן מוביל למסקנה כי לא רק שאין מקום לפסול את דברי הנאשם לרס"ם אנקרי מבלי שהועמד קודם לכן על זכות השתיקה וזכות ההיוועצות – אלא שדווקא גרסתו זו מלמדת על כך שגרסת הנאשם לא כבושה, וכי מסר גרסה אותנטית, עקבית וקוהרנטית, אשר מתיישבת עם הראיות שבתיק.

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 11772-04-20 מדינת ישראל נ' טלה

נטל הבאת הראיות להוכחת חוקיות החזקת הסכין

8. נקודה נוספת שבה הרחיבו ב"כ הצדדים, הגם שלמעשה אין לגביה מחלוקת, היא בנטל הוכחת חוקיות החזקת הסכין. כפי שנקבע ב-רע"פ 7484/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד סג(3) 305 (2009) (להלן: הלכת פלוני), ב-סעיף 186(א) ל-חוק העונשין נקבעה "חזקה משפטית", לפיה "...משהוכיחה התביעה את היסוד העובדתי – 'החזקה'; את נסיבותיה – 'מחוץ לביתו או חצריו'; ואת היסוד הנפשי – המודעות, הרי שיצאה ידי חובתה להוכחתו של המעשה האסור. ואולם, על מנת למתן את התוצאה הנובעת מקביעת החזקה, בידי הנאשם נתונה האפשרות להפרכתה על ידי הבאת ראיות להוכחת קיומה של מטרה כשרה...". ההגנה לא חלקה על כך שהמאשימה הוכיחה את היסוד העובדתי – החזקת הסכין על ידי הנאשם, את הנסיבות – מחוץ לביתו או חצריו ואת היסוד הנפשי – המודעות של הנאשם לאלו. ההגנה גם לא חולקת על כי ב-הלכת פלוני נקבע שנטל ההוכחה המוטל על נאשם המבקש להוכיח שהחזיק בסכין למטרה כשרה – הוא מאזן ההסתברויות. אלא שלשיטתה הנאשם עמד בנטל הראייתי המוטל עליו של מאזן ההסתברויות והראה כי החזיק את הסכין למטרה כשרה.

גרסת הנאשם למטרת החזקת הסכין

9. כפי שקבעה כב' הש' (כתוארה אז) נאור בסעיף 19 לפסק דינה ב-הלכת פלוני, מקום בו מבקש הנאשם להוכיח שהחזקת הסכין היתה למטרה כשרה – "ככל שהמטרה אכן כשרה, באופן עקרוני, יקל על הנאשם לשתף את רשויות החוק במידע המצוי ברשותו לגבי אותה מטרה...". וזה המצב בעניינו. כאמור לעיל, הנאשם מסר גרסה אוטנטית ועקבית, ברוגע ובנינוחות, ולפיה מצא את הסכין בשיחים עובר להגעת רס"ם אנקרי ואבו נאסר למקום. לדברי הנאשם, כשמצא את הסכין נופף בה מצד לצד על מנת לעמוד על טיבה ומשזו מצאה חן בעיניו – הכניסה לשקית שהכילה פחיות ובקבוקים למחזור (להלן: המיכלים הריקים), משום שהתכוון לקחת את הסכין לביתו לאחר שימסור את המיכלים למחזור ויקרה אוכל לשבת תמורתם. גרסה זו של הנאשם נמסרה מיד כשפגש את רס"ם אנקרי במקום, לפני שהועמד על זכות השתיקה וזכות ההיוועצות, לפני שרס"ם אנקרי ערך חיפוש בכליו, והנאשם חזר עליה מספר פעמים, כעולה מ-ת1/ (ראו תמלול החלק הרלוונטי בסרטון בעמוד 13, שורות 19–24). רס"ם אנקרי ערך את החיפוש בשקית בה היו המיכלים הריקים, לאחר שהנאשם אמר לו כי הסכין בתוך השקית (עמוד 13, שורות 34–35). גם לאחר שנתפסה הסכין, שב הנאשם וחזר על גרסתו כי מצא אותה בשיחים וחזר על כך גם לאחר שהודע לו כי מעוכב (עמוד 14, שורות 1, 7, 14). לשאלה מדוע נופף בה השיב "לא יודע" (עמוד 14, שורות 2–3) ובהמשך מסר מספר פעמים כי רצה את הסכין לעבודה ולבית (עמוד 14, שורות 16, 23; עמוד 20, שורה 6).

10. מהסרטון 1/ת ניתן להתרשם כי הנאשם נינוח, שקט, רגוע, מספר על מציאת הסכין ועל רצונו להביאה לביתו או למקום עבודתו. שפת הגוף של הנאשם ואופן מסירת הדברים מלמדים על כך שהנאשם לא חש שפעל בניגוד לחוק. הנאשם עמד על כך בחקירתו הראשית בבית המשפט ואמר "אבל זה לא ש-אני לא חשבתי שאני אגיע לכה מצב ואני לא, אני לא חשבתי שאפילו בן אדם לא יכול מדבר וזה, לא נחמד, לא יפה כזה מדבר. כל זה יכול להימנע אם היה מדבר בן אדם, בן

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 11772-04-20 מדינת ישראל נ' טלה

אדם חסר, לא יודע" (2.7.24, עמוד 21, שורות 14–17).

11. התנהלות הנאשם בעת עיכובו ותפיסת הסכין, כפי שניתן להתרשם ממנה בסרטון ת/1, מחזקות דברי הנאשם לגבי מטרת החזקת הסכין. אמנם השניות הראשונות לא נשמעות, אך רס"ם אנקרי העיד כי הנאשם הניח את השקיות לאחר שרס"ם אנקרי ביקש ממנו לעשות זאת (עמוד 15, שורות 27–35). הנאשם לא ניסה להמלט מהמקום בשום שלב, שיתף פעולה באופן מלא עם רס"ם אנקרי וענה לשאלות. מקובלת עלי טענת ב"כ הנאשם, לפיה הנאשם חיפש בטלפון הנייד את מספר תעודת הזהות, כדי למסרו לרס"ם אנקרי, לאחר שרס"ם אנקרי הציג עצמו בפני הנאשם וביקש ממנו למסור את מספר תעודת הזהות שלו (עמוד 13, שורות 14–18). רס"ם אנקרי אף אישר זאת בחקירתו הנגדית (עמוד 16, שורות 1–5). לאחר שרס"ם אנקרי מסר לנאשם שהוא מעוכב ושאל אם מוכן להתלוות אליו לתחנה – השיב הנאשם שאין בעיה, התלווה לניידת ללא כל התנגדות (עמוד 14, שורות 4–6, 8–12). רס"ם אנקרי העיד כי התרשם לחיוב מהנאשם, אשר שיתף פעולה, לא התנגד, הודה שיש פגיון (עמוד 21, שורה 35 עד עמוד 22, שורה 1). לא זו אף זו, אלא שרס"ם אנקרי אף אמר לנאשם שלא ידאג ושאלם ישתף פעולה – הנאשם יגיע לקניות לשישי-שבת שהיה בדרך (עמוד 22, שורות 2–3).

12. בסרטון ת/1 עלה כי לאחר שהנאשם הובא לתחנת המשטרה, הושיבו רס"ם אנקרי בפרגולה בחצר התחנה, הנאשם שוב מסר את תעודת הזהות, מספר הטלפון וכתובת מגוריו (עמוד 13, שורות 28–33; עמוד 19, שורות 32–35; עמוד 20, שורות 1–2). הקצין התורן הגיע, תחקר גם הוא את הנאשם וביקש לברר האם הנאשם שיכור (עמוד 20, שורות 13–15, 25–30; עמוד 21, שורות 3–5). בשלב זה, טרם הועמד על זכותו להיוועץ בעורך דין ועל זכות השתיקה – אמר הנאשם, כמעט כמשיח לפי תומו "הוא היה נחמד. הסכין. לקחת ולשמור אותה בבית, אולי יכול לקחת אותה..." (ראו תמלול הסרטון בעמוד 20, שורה 6). אמירה זו מתיישבת עם דבריו העקביים של הנאשם, לפיהם ביקש לקחת את הסכין לביתו ואף לאחר שעוכב לתחנה, המשיך לרצות בכך. כל התנהלות הנאשם מחזקת גרסתו לגבי מטרת החזקת הסכין.

13. הנאשם חזר על גרסתו העקבית גם בחקירתו מיום 10.1.20, שעה 39:15 (ת/5). לדבריו, יצא מביתו אחר הצהריים, לא ידע את השעה, הלך לחפש מיכלים ריקים לצורך קניית אוכל. כ-100 מטרים לפני תחנת דלק TEN באופקים, הסתכל בשיחים וראה סכין גדולה, לקח אותה, הסתכל עליה ושיחק איתה, נופף בה, ראה שזו סכין יפה, שם אותה בסל שלו והלך לחנות כדי למכור את המיכלים הריקים ולקנות אוכל. בדרך ניגשו אליו שוטרים, חיפשו לו בסל ומצאו את הסכין (ת/5, עמוד 2, שורות 15–20). אישר שהסכין בשקית מאובטחת המסומנת T0147627 זו הסכין שמצא (ת/5, עמוד 3, שורות 21–22). מבין וידוע שהחזקה של סכין היא עבירה על החוק (ת/5, עמוד 3, שורות 23–24). שב ומסר שרצה להביא את הסכין לביתו (ת/5, עמוד 3, שורות 25–26).

14. גם בחקירתו הראשית בבית המשפט חזר הנאשם על גרסתו לפיה מצא את הסכין זרוקה בשיח, כאשר היה בדרכו לחנות למחזר המיכלים הריקים אותם אסף בבוקר. לשאלה איך ולמה הגיע

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 11772-04-20 מדינת ישראל נ' טלה

- לשיח, השיב כי הסתכל לצד, ראה את הסכין ולקח אותה. רצה לקחת אותה לביתו. לאחר שהסתכל על הסכין הניח אותה בשקית, התכוון למחזר את המיכלים הריקים בחנות, לרכוש בכסף אוכל ולחזור לביתו (2.7.24, עמוד 19, שורות 28–30; עמוד 20, שורות 5–28).
15. אף בחקירתו הנגדית חזר על כך שיצא עם שקיות מיכלים ריקים אותם התכוון למחזר בחנות והשיב בחיוב על כך שבעצם הלך לחפש מיכלים ריקים ולהפקידם, הסתכל לצד, ראה בשיחים סכין והחליט לקחתה (2.7.24, עמוד 22 שורות 1–12).
16. לא למותר לציין, כי רס"ם אנקרי אישר, שלנאשם הייתה שקית עם פחיות ריקות, אשר הנאשם מסר כי אסף לצורך פיקדון לקניית אוכל לשישי-שבת וכי היה בדרך לקנות אוכל לשישי-שבת. עוד אישר רס"ם אנקרי שהסכין הייתה בשקית של הפחיות הריקות (עמוד 16, שורות 18–27), קרי הנאשם לא החזיק את הסכין בידו ולא נופף בה בעת שרס"ם אנקרי ושותפו הגיעו למקום. דברים אלו מתיישבים עם גרסתו העקבית של הנאשם, כי מטרת החזקת הסכין היתה רצונו להביא את הסכין לביתו לאחר שמצא אותה.
17. בחקירתו הראשית העיד כי באותה תקופה עבד ביח"א, בקיבוץ מגן, שם היה "פותר סכין, אריזה, ניקיון, כל העבודה" (2.7.24, עמוד 20, שורות 29–34). לגבי דבריו כי חשב לקחת את הסכין לעבודה, אמר "זה היה סתם שטות, שרציתי לקחת לעבודה. זה סתם שטות" ועמד על כך שרצה לקחת את הסכין לביתו (2.7.24, עמוד 21, שורות 1–7). באשר למטרת לקיחתה לביתו, השיב "מה אני יכול? סתם זרקתי אותו בבית..." (2.7.24, עמוד 21, שורות 20–21).
18. הנאשם הסביר בחקירתו, כי סתם נופף ושיחק בסכין, למרות שידוע כי זו עבירה להחזיק סכין (ת/5, עמוד 3, שורות 27–28). אין לו סכסוך עם מישהו, לא חושש ממישהו (ת/5, עמוד 3, שורות 29–32), לא מטופל פסיכיאטרית ולא היה לו מה להוסיף (ת/5, עמוד 3, שורות 33–36).
- בחקירתו הנגדית, השיב כי לאחר שמצא את הסכין, נופף בסכין והסתכל עליה (2.7.24, עמוד 22, שורות 12–17). בהמשך, במענה לשאלה מדוע נופף, השיב "כי הסתכל עליי. למה נופפתי, זה סתם טיפשות של העניין". כשנשאל אם אנשים ראו אותו מנופף בסכין, השיב כי האב והבן הלכו בדרך אז ראו (2.7.24, עמוד 23, שורות 2–5), זאת לאחר שקודם לכן בחקירתו הראשית סיפר, כי כשמצא את הסכין היו באזור אב ובנו שהלכו שלפניו (2.7.24, עמוד 21, שורות 8–12).
- בחקירתו החוזרת, כשהתבקש הנאשם להדגים את הנפנוף, השיב "נופפתי, איך אני, הפכתי אותה מצד לצד, הסתכלתי עליו" (2.7.24, עמוד 24, שורות 7–9).
19. הנאשם לא ידע לומר מה המרחק מביתו למקום בו מצא את הסכין. תחילה השיב בחקירתו הנגדית, כי החנות במרחק 20 קילומטרים מביתו וכי המרחק מביתו לשביל בו מצא את הסכין הוא 10 מטרים, לאחר מכן תיקן ל-10 קילומטרים, ולבסוף אמר שבערך 5 קילומטרים (2.7.24, עמוד 22, שורות 8–11, 24–34). קודם לכן הנאשם השיב בחקירתו הנגדית כי גר ברחוב אילת 175/6 באופקים, וזו אותה כתובת בה גר במועד האירוע כשנתפס עם הסכין (2.7.24, עמוד 21,

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 11772-04-20 מדינת ישראל נ' טלה

שורות 26–32). ב-ת/5 נרשמה הכתובת גבורי ישראל 117 אופקים. ממכלול הראיות עלה כי המקום בו פגשו בנאשם, קרי השביל שנמצא ב-"שטח מת" סמוך לסופר-מרקט "מחסני השוק" באופקים – המקום אליו רצה להגיע הנאשם על מנת למחזר את המיכלים הריקים ולרכוש תמורת אוכל לשבת – נמצא במרחק הליכה מביתו של הנאשם וקרוב לחנות. נתונים אלו מחזקים אף הם את גרסת הנאשם לגבי מטרת החזקת הסכין.

מחדלי חקירה ואי-בדיקת גרסת הנאשם

20. הלכה היא, כי אין במחדלי חקירה, כשלעצמם, להביא לזיכוי נאשם, אם חרף קיומם הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת האשמה מעבר לספק סביר [סעיף 9 להחלטת כב' השי' שהם ברע"פ 3610/15 סמיונוב נ' מדינת ישראל (8.6.15)]. לפגם בחקירה יש משמעות כשקיומו פוגע ביכולת הנאשם להתמודד באופן הוגן עם ראיות התביעה, או כשהוא מקים ספק סביר [ראו פסקה ז' לפסק-דינו של כב' השי' (כתוארו אז) רובינשטיין ב-ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל (18.5.05); פסקה כ"ז(7) לפסק-דינו של כב' השי' רובינשטיין ב-ע"פ 1094/07 דדון נ' מדינת ישראל (3.7.08); סעיף 26 לפסק דינו של כב' השי' עמית ב-ע"פ 2697/14 חדד נ' מדינת ישראל (6.9.16)]. רק מקום בו אי-ביצוע פעולת חקירה מוביל לקיומו של ספק סביר בגרסת המאשימה, או מקשה על הנאשם לשלול גרסתה או להוכיח גרסתו – המחדל יכול להוביל לזיכוי [ראו ע"פ 10375/04 גולדמן נ' מדינת ישראל (20.2.06)]. פגם המוביל לכך שהיה בכוחה של המאשימה להביא ראיות נוספות והיא לא עשתה כן, ייזקף לחובתה במאזן הראיות (ייתכן כי אף יוביל לזיכוי בשל חוסר ראייתי) – אולם אין בו כשלעצמו כדי להוביל לזיכוי. סיכס זאת כב' השי' קדמי בסעיף 6 לפסק דינו ב-ע"פ 4384/93 מליקר נ' מדינת ישראל (25.5.94) (להלן: ע"פ מלינקר). ההדגשות לא במקור – זד"ל) –

"אכן, יש נסיבות שבהן כרוכה אי עריכת בדיקה או אי רישום הודעה על ידי המשטרה, באבדן ראייה חשובה, ולעתים אף חיונית, הן לתביעה והן להגנה. כאשר 'חסרה' ראייה כאמור לתביעה – נזקף ה'מחדל החקירתי' לחובתה, שעה שנערך מאזן הראיות ונדונה השאלה האם הרימה התביעה את נטל ההוכחה המוטל עליה. ואילו מקום שהעדרה של הראייה 'חסרה' להגנה, תוכל זו להצביע על ה'מחדל' כשיקול בדבר קיומה של ה'אפשרות' הנטענת על ידה,..."

21. בענייננו – בהינתן כי המודיע לא נחקר ופרטי המודיעה הנוספת אף לא נרשמו, לא ניתן היה לברר עם עדי הראייה האם גרסת הנאשם, לפיה נפנוף בסכין שבאה לידי ביטוי בהפיכתה מצד לצד כדי לעמוד על טיבה (כטענת הנאשם), מתיישבת עם הדברים שהם ראו.

22. זאת ועוד, ע"ת/2 (ע"ת/3 בכתב האישום), רס"ב אופיר גולן (להלן: רס"ב גולן) אישר בחקירתו הנגדית, כי גרסת הנאשם כלל לא נבדקה, לא נעשתה הובלה לעבר השיחים ולא נבדק אם במקום יש מצלמות אבטחה, שבכוחן לאשש או להפריך גרסת הנאשם (2.7.24, עמוד 15, שורות 16–26). לדברי רס"ב גולן התיק הועבר לקצין, אך הוא – החוקר שגבה את אמרת הנאשם ומשכך גם מי שהיה מודע לה – לא המליץ לקצין לבצע פעולות לבדיקת גרסה זו, לרבות בדיקת ט"א על הסכין

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 11772-04-20 מדינת ישראל נ' טלה

וזימון עדי ראיה (עמודים 16–18).

23. רס"ם אנקרי אישר שמהרגע הראשון הנאשם מסר לו שמצא את הסכין בשיחים, אך חרף זאת לא שמר על טביעות אצבע. לדברי רס"ם אנקרי לא ניסה לשמור ט"א משום שהנאשם הכניס את הסכין לשקית עם פחיות וחשב שלא הייתה מתקבלת טביעת אצבע ומבחינתו גם לא היה בכך צורך, שכן **"הכל היה ברור"** (עמוד 17, שורות 24–32). כשנשאל מדוע אין מידע על מודיעה נוספת, שאך ראתה הכנסת הסכין לשקית ללא נפנופה – ב"כ המאשימה טענה כי תפקידו לתפעל את האירוע, ואם היו רוצים להביא את המודיעה – **היה זה תפקיד החקירות**. כשרס"ם אנקרי הופנה לכך שעליו לאסוף ראיות וכי שומעים אותו מדווח בקשר שיש מודיעה, אשר ראתה את הנאשם מכניס סכין לשקית ולא דיברה על נפנוף הסכין – השיב רס"ם אנקרי **"בגלל זה אמרתי שהיו כמה מודיעים, אני לא יודע"** (משורה 33 בעמוד 17 עד שורה 19 בעמוד 18).

24. כאמור לעיל, אי-גביית עדות עדי ראיה הותירה **"חלל ראייתי"** בעטיו קיים קושי להגנה להביא תימוכין לגרסת הנאשם בנושא הנפנוף בסכין ובנושא מטרת החזקתה. פעולות חקירה נוספות, כגון הובלה והצבעה לגבי המסלול שעבר הנאשם מביתו לחנות, מיקום השיחים בהם מצא את הסכין והמרחק מביתו, בדיקת מצלמות, לרבות מצלמות "רואה", בדיקת ט"א. פעולות חקירה אלו היו מובילות לאיסוף ראיות, שבכוחן לאשש או להפריך גרסת הנאשם. שילוב הקביעות ב-ע"פ מלינקד עם קביעת כב' השי' בן פורת בסעיף 5 לפסק דינה ב-ע"פ 531/80 אבוהצידא נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(3) 589, 1596 (והאסמכתאות שם), לפיה **"כידוע, הלכה פסוקה היא, שאי-המצאת ראיה, העשויה לשפוך אור על האמת, יש בה כדי לתמוך בגירסה הנוגדת. זה המצב הן בהליך אזרחי... והן בהליך פלילי"** [וראו גם סעיף 4.1 לפסק דינה של כב' השי' בן פורת ב-ע"פ 437/82 אבו נ' מדינת ישראל (6.4.83) והאסמכתאות שם ו-סעיף 7 לפסק דינו של כב' השי' הנדל ב-ע"פ 2098/08 פרעוני נ' מדינת ישראל (28.12.11)] – מובילים למסקנה כי עלה בידי הנאשם להוכיח, בהתאם למאזן ההסתברויות, שמטרת החזקת הסכין אשר מצא זמן קצר קודם לכן היתה להביאה לביתו, משום שהסכין מצאה חן בעיניו. מכל מקום **"חלל ראייתי"** זה מטה את הכף לעבר האפשרות הנטענת על ידי ההגנה [ראו והשוו ת"פ (שלום-קריות) 49911-05-19 מדינת ישראל נ' שסיר (9.8.20), אליו הפנתה ב"כ הנאשם – לאחר שעלה בידו להוכיח כי החזיק בסכין לצרכי עבודתו בשיפוצים ותיקונים זוכה הנאשם, תוך שנקבע קיום מחדל בכך שצוות החקירה הניח כי די בתפיסת הסכין כדי לקבוע שהנאשם עבר את העבירה וכי לו בוצעו פעולות לבדיקת גרסת הנאשם, לא מן הנמנע שאף לא היה מוגש כתב האישום].

משמעות אי הבאת הסכין לביתו של הנאשם

25. בחקירתו הנגדית אישר הנאשם כי לאחר שמצא את הסכין רצה ללכת תחילה לחנות להפקיד את המיכלים הריקים (2.7.24, עמוד 22, שורות 20–22). לשאלה מדוע לא הלך לביתו להשאיר שם את הסכין, השיב **"אני לא יודע. אני מוכר ולוקח זה, כאילו בחזרה שאני הולך הביתה לעשות קנייה. אם אני אלך מה לזה, אני אשים אותו בבית ואני עוד פעם אחזור? לא אצא"**. כשעומת עם כך שהוא הסתובב עם סכין ברחוב ונופף איתה ליד אנשים שלדבריו ראו אותו, השיב הנאשם **"גם**

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 11772-04-20 מדינת ישראל נ' טלה

אם אני אחזור אחרי זה לבית, לא משנה יתפסו אותי... אם ראו והתקשרו, זה לא אומר שזה לא יתפסו אותי" (2.7.24, עמוד 23, שורות 11–23). אכן, אין להוציא מכלל אפשרות כי גם לו היה פונה לכיוון ביתו עדין היה מעוכב בגין החזקת הסכין.

מקובלת עלי טענת ב"כ הנאשם כי מדובר באדם פשוט, לא מתוחכם, דל יכולות, אשר חי בשולי החברה, אוסף פחיות ובקבוקים לצורך מיחזורם ובכסף רוכש אוכל. קשה לצפות מאדם כמו הנאשם, שלזכותו יאמר כי העיד בכנות וביושר לאורך כל ההליך, כי יבין שהיה עליו ללכת תחילה לביתו, להניח את הסכין ורק אז לחזור לחנות לצורך מיחזור הבקבוקים.

מקובלת עלי גם טענת ב"כ הנאשם כי עניינו של הנאשם דומה למצב שנדון ב-ע"פ (מחוזי-מרכז) 29225-02-11 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל (6.6.11), אליו הפנתה – המערער זוכה מהחזקת סכין שלא למטרה כשרה. נקבע כי הוכח שהמערער קיבל את הסכין במתנה, בהיותו קצב, למטרת שחיטת כבש בחג – מטרה כשרה לכל הדעות. הטענה כי משום שנסע ליעדים אחרים, החזיק בסכין תוך ניתוק מהמטרה הכשרה – נדחתה. נקבע כי המערער לא "בחר להימנע" מהותרת הסכין בביתו, אלא שכח שהסכין נותרה ברכבו. קיים דימיון גם למצבים שנדונו ב-2 פסקי דין נוספים אליהם הפנתה ב"כ הנאשם: ת"פ (שלום-ראש"צ) 2804/08 מדינת ישראל נ' אבו עאנם (2.11.10) – מנהל הייצור במפעל בו עבד הנאשם כאחראי על הפשטת בשר העיד כי העבודה דורשת שימוש רב בסכינים וכי לעיתים עובדים נוטלים עמם סכינים כדי למנוע מצב שלמחרת יינטלו על ידי אחרים. עדותו התיישבה עם עדות הנאשם ועם העובדה שהסכין נמצאה בכיסו כשהיא צמודה להזמנות העבודה ו-ת"פ (שלום-חדי) 1204-03-09 מדינת ישראל נ' ברומנד (26.11.09) – הנאשם טען שהחזיק בסכין לצורך קילוף וחיתוך פירות, ללא מחשבה מעמיקה. טענת הנאשם כי השוטרים אמרו לו להגיד שהסכין נועדה להגנה עצמית נדחתה ונקבע כי את ענין ההגנה העצמית העלה בלחץ הסיטואציה, משום שסבר שזה יעורר אמון ויפעל לטובתו. קיים דימיון מסוים גם למצב שנדון ב-ע"פ 20620-04-11 מדינת ישראל נ' גוהרי (29.5.11), בו נדחה ערעור על ת"פ (שלום-כ"ס) 5719-04-10 מדינת ישראל נ' גוהרי (17.3.11), אליו הפנתה ב"כ הנאשם ובמסגרתו זוכה הנאשם מהחזקת 2 סכינים. לגבי סכין 1 נקבע כי מדובר בסכין עבודה, שנועדה לחיתוך ולא לדקירה, ומשכך עמד הנאשם בנטל להוכיח שהחזיקה למטרה כשרה לצורך עבודתו כחשמלאי. הסכין השניה נחזתה כסכין התקפית והנאשם לא עמד בנטל להוכיח שהחזיקה למטרה כשרה, אולם חרף זאת זוכה גם מהחזקתה, משום שנקבע כי החיפוש ברכב הנאשם היה לא חוקי, פגע בזכותו הנאשם להליך הוגן. לפיכך נקבע שהסכין לא תתקבל כראייה ומשכך לא ניתן היה לבסס עליה הרשעה.

26. לפני סיום אציין, כי אכן, כטענת ב"כ המאשימה, גם כשלא נעשה בסכין שימוש פסול, עצם ההחזקה במקום שהוא לא ביתו או חצריו, שלא למטרה כשרה, עלולה להעמיד הציבור כולו בסכנה בשל "תופעת הסכינאות" [סעיף 3 לפסק דינו של כב' השי' א' א' לוי ב-ע"פ 1463/09 מדינת ישראל נ' פלוני (15.6.09), אליו הפנה ב"כ המאשימה] או "תת-תרבות הסכין" [פסקה ו(4) לפסק דינו של כב' השי' רובינשטיין ב-ע"פ 2047/07 הנוק' נ' מדינת ישראל (14.5.07), אליו הפנה ב"כ המאשימה] – סכנה אותה ביקש המחוקק לקדם בקביעת האיסור שבסעיף 186 ל-חוק העונשין. אולם, בעוד שעל פי רוב "...החזקת הסכין במקום בו קיים פוטנציאל לאלימות מעצימה את

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 11772-04-20 מדינת ישראל נ' טלה

ההסתברות להתפרצות האלימות", כפי שנקבע בסעיף 17 לפסק דינה של כב' השי' נאור (כתוארה אז) ב-הלכת פלוני – מטבע הדברים, החזקת סכין במקום שהוגדר על ידי רס"ם אנקרי "שטח מת" (עמוד 16, שורות 9–15) מפחיתה הסתברות זו. במענה לשאלה השיב הנאשם בחקירתו הנגדית, כי השיחים היו במעבר (2.7.24, עמוד 22, שורות 18–19) – דברים אלו תואמים דברי רס"ם אנקרי "זה לא פארק, זה מין שדרה כזאת, זה שטח מת כזה" (עמוד 16, שורה 15).

27. כאמור לעיל, נוכח המסקנה אליה הגעתי, לא ראיתי לנכון לדון בבקשת ההגנה לפסול את גרסת הנאשם לרס"ם אנקרי, אשר נמסרה בטרם הועמד הנאשם על זכות השתיקה וזכות ההיוועצות. לצד זאת, יש לתת את הדעת להפרת זכויות הנאשם – הפרה עליה אין מחלוקת – במהלך התשאול של הנאשם בשטח ובתשאולו בתחנת המשטרה. יש לתת את הדעת גם לכך שתשאול הנאשם בתחנת המשטרה נעשה בפרגולה בחצר התחנה ולאחר מכן הוכנס הנאשם שוב לניידת, משום שהקצין התורן הלך לתדרוך, המתנדב סיים משמרת ומשרד החקירות היה סגור (עמוד 21, שורות 30–34). זאת ועוד, יש לתת את הדעת גם לכך שרס"ם אנקרי אישר, כי הבטיח לנאשם שאם ישתף פעולה – הנאשם יגיע לקניית שהיה בדרכו אליהן (עמוד 22, שורות 2–3).

סוף דבר

28. מצאתי כי הנאשם עמד בנטל המוטל עליו, קרי במאזן ההסתברויות, והוכיח שהחזיק בסכין למטרה כשרה – לצורך הבאתה לביתו לאחר שמצא אותה מוטלת בשיחים בדרכו לחנות. אשר על כן, אני מזכה את הנאשם מביצוע עבירת החזקת סכין, בהתאם לסעיף 186 ל-חוק העונשין. נוכח המסקנה אליה הגעתי לא מצאתי מקום לדון בטענה החלופית של "זוטי דברים".

ניתנה והודעה היום, א' כסלו תשפ"ה, 02 דצמבר 2024, במעמד הצדדים

זהר דולב להמן, שופטת